

LLIBERTAT

PERIÒDIC D'ESQUERRA REPUBLICANA
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: VERGARA, 27

II època Any III Núm. 9 L'HOSPITALET DEL LLOBREGAT 11 DE SETEMBRE 1935 PREU: 15 CENTIMS

Pàgines vives de la nostra història

11 de Setembre de 1714

La Catalunya rica i plena se'n va a la posta.

El petit sentiment nacional que ens restava encara acaba d'ésser trossejat a la viva força, per les tropes unides de Felip V i del rei de França.

La mort de Catalunya ha estat apoteòsica; ha fet un d'aquells papers tan brillants que havien estat destinats per la seva parca.

Però, no ens fem il·lusions; una nació no mor en un dia determinat, no es descomposa així com així, sense to ni so.

Els catalans del 1714 no eren res més que un reflexe velat i llunyà d'aquells patriotes que acompanyaven els Berenguers i els Jaumes o els Peres de la Catalunya imperial. Els catalans del 1714, feien una revifalla, que fou gloriosa i digna de la nostra història, però que fatalment havia d'ésser-nos adversa, car damunt nostre, pesaven les generacions de catalans que s'havien deixat arrencar l'ànima. Feia temps ja que Catalunya era desnacionalitzada, espiritualment parlant.

L'onze de setembre del 1714, no hauria vingut si abans no hagués existit un compromís de Casp, que ens deixà tan ben situats davant de tot el món civilitzat, però que, com a catalans, ens anorrea; i tampoc hauria existit si la noblesa catalana, no hagués mancat d'esperit, no hagués anat tant al darrera d'aquells monarques castellans que ja començaven a imposar-se. De mica en mica, pas a pas, Catalunya anava sotmetent-se inconscientment a Castella; els gustos de la Cort eren els seus, usaven ben correctament la llengua llur i es vanaven de totes les glòries genuïnament castellanes. D'aquesta manera anà perdent-se el sentiment nacional i en el transcurrà de tots aquests anys de vergonya, sols dues vegades protestà Catalunya d'una manera ben clara i ben terminant. Fou una d'elles llavors del Corpus de Sang, quan Pau Claris reivindicava Catalunya i amb sentit nacionalista intentava imposar una República independent.

I feia tot just 71 anys de la mort de Pau Claris, quan per segona vegada Catalunya es redreçà i encara que lluités amb mires a una successió, advocava, però, la part dels Austries que sabia havien de respectar les poques llibertats que li restaven. La lluita fou cruel, heroica per part dels catalans, però hagueren de sucumbir i amb pena

constata la història que un català, el coronel Ferrer traïdor a la Pàtria, fou dels qui més treballà per a anorrear-la.

La figura del coronel Ferrer ens ha fet pensar moltes vegades en la manca veritable de patriotisme a Catalunya; hom, entre nosaltres, parla de la causa catalana, manca de fe i d'idealitat; i realitats brillants, ofeguen encara avui el sentiment patriòtic no pas massa arrelat, no pas massa sentit.

El record dels catalans del 1714, que lluitaren i caigueren per Catalunya ens fa pensar i advocar per aquell dia que els catalans heroics sobrepujarem per damunt els traïdors, els pusillànims, els mercenaris, i amb veritable consciència nacional reivindicarem aquells morts que clamen venjança?

Joan RIUS I VILA

Rafael de Casanova, ferit durant el setge de Barcelona, el dia 11 de Setembre de 1714

sentia una part molt sèria de l'economia de la nostra ciutat, no permetés en primer lloc que siguin dits dipòsits un atemptat a la salut pública, després un entorpidiment a la natural expansió de la ciutat i, per últim, una qüestió d'estètica que tot Ajuntament deu vetllar; doncs, bé: l'actual Comissió gestora ha arribat a publicar a la taula d'edictes de l'oficina municipal de la barriada de Santa Eulàlia l'anunci d'admissió d'uns terrenys per a destinar-los a dipòsits d'escombreries a la Gran Via, enfront el grup escolar Francesc Macià.

En admetre encara que en principi i publicar-lo en la tauleta d'anuncis indica que l'Ajuntament està conforme en la situació dels esmentats dipòsits de manera que si el poble indignat no hagués presentat recursos durant el temps legal, la barriada de Santa Eulàlia hagués estat perjudicada en la seva normal expansió al cantó de la Gran Via, que dit carrer que uneix Barcelona amb el món per via aèria, hagués estat adornat amb els més formosos jardins i que el magnífic grup escolar de Francesc Macià hagués tingut uns voltants propis per a fer agradable la vida dels infants que allà reben educació. En fi una bona obra d'un Ajuntament transitori.

I és natural. Quan es vol administrar una ciutat és necessari fer un previ programa de Govern, tenir la necessitat d'exposició al poble mitjançant mitjans i conferències i si el poble l'aprova a quan un partit polític o coalicions afins d'ideari poden administrar des de l'Ajuntament, però partits polítics que el poble ha rebutjat el seu programa (si programa han arribat a exposar) i d'altres partits que a l'hora de les eleccions ni existien, s'exposen a fer coses com la dels dipòsits d'escombreries que ara tractem.

Però, en fi, que es pot esperar d'un Ajuntament que el dia de la seva constitució no es va deixar al Secretari acabar de llegir la llei en virtut de la qual prenen possessió, perquè els preocupaven altres coses segurament de menys importància que la llei que tenien l'obligació d'escoltar-la amb el respecte que per ells tenia i té.

Això representa una ignorància supina del que és el problema de les escombreries, del que és la nostra ciutat o bé una distracció que és una obligació per nosaltres, pel nostre pensar i pels ciutadans de Santa Eulàlia en cridar a la nostra Comissió gestora que no es distregui en assumptes que poden perjudicar el poble que vivim i estimem i més que res respectem.

Carles MARTI FECED

ESCOMBRARIES

Sempre he cregut que es podia tenir càrrecs a l'Ajuntament per patriotisme, encara que fos governativament, àdhuc quan s'ha estat rebutjat pel cos electoral per a administrar la ciutat, que —fins i tot sense prèvia consulta del poble—, es podien arribar a obtenir dits càrrecs, però el que no

es pot admetre és que en aquestes condicions s'arribi a atemptar a la quasi històriques aspiracions d'un poble. Dit així tan cruament, resulta una afirmació molt forta i en pugna amb els nostres procediments, però procurarem raonar-ho.

Ha estat aspiració d'anteriors Ajunta-

ments a l'Hospitalet i en particular els ajuntaments populars del 14 d'abril ençà, el desig de solucionar, si no en total, en part, els dipòsits d'escombreries, de forma que respectant dita indústria, que repre-

Aquest número ha passat per la censura